

Det skal jeg henstille. Hvis Endringsforslaget maa forstaas saaledes, at Tilladelse fra de Vedkommende i ethvert Fald skal være tilstede, vil jeg tage mit Forslag tilbage og stemme for det andet. Muligvis kunde det jo ogsaa ved tredie Behandling ændres saaledes, at det blev gjort tydeligt, at Tilladelsen skulde erhverves saavel af Veibestyrelsen som af de tilstedende Lodsietere og dem, der have med Veiens Vedligeholdelse at gjøre, men at det tillige skulde kunne affødes Vedkommende et saadant skriftligt Bevis for, at denne Tilladelse var erhvervet.

Formanden: Det 10de Kongevalgte Medlem har Ordet.

Thygeson: Jeg frasalder det.

Formanden: Det 2det Medlem for 5te Kredts har Ordet.

Oxenbøll: Jeg har blot begjæret Ordet for at gjøre en kort Bemærkning til, hvad der er anført af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, med Hensyn til Hegnspligten. Han sagde, at, naar man fordrer en saadan ubdvidet Hegnspligt af Lodsieterne ligeoverfor Veibestyrelsen, maa vi ogsaa have en saadan Vettelse, som her er foreslaaet i Endringsforslaget. Men jeg maa i den Henseende gjøre opmærksom paa, at der aldeles ikke er foreslaaet nogen yderligere Hegnspligt end den, der altid har eksisteret; jeg vil snarere være tilbøielig til at tro, at Spørgsmaalet staar noget mere tvivlsomt siden Hegnsloven af 1869 end før. Maaffe det maatte være mig tilladt blot med et Par Ord at komme ind paa det Spørgsmaal, om der tidligere i Lovgivningen skulde være Bestemmelser angaaende en Hegnspligt for Veivæsenet ligeoverfor de tilgrændsende Lodsietere. Der findes ganske vist nogle ministerielle Skrivelser derom, men i selve Lovgivningen findes der Intet derom; disse ministerielle Bestemmelser have — saavidt jeg husker — vist tilbage til en gammel Bestemmelse i Christian den Femtes Lov, men som man forresten vanskeligt nok kan bringe i Harmoni med dem. Saaledes stod Sagen indtil Hegnsloven i

1869, hvor man søgte at faae en Bestemmelse ind, som udtrykkelig paalagde Veivæsenet Hegnspligt, men den kom ikke ind i Loven. Der er forøvrigt — jeg omtaler dette løst hen, thi Spørgsmaalet har ikke foreligget for Domstolene — der en Bestemmelse i Hegnsloven af 1869, som gjør det tvivlsomt, hvorvidt Lodsieieren ikke skulde kunne tvinge en Veibestyrelse til at tage halvt Hegn, idet Veien maa betragtes som en offentlig Eigendom, en offentlig Nabo, saaledes som navnlig ogsaa dette Lovforslag betragter den, idet Veifred i samme stilles sammen med Markfred. Jeg har ikke Loven ved Haanden, men jeg har fornøylig ved en anden Leilighed set Bestemmelsen efter; der staar omtrent Følgende: Hvo, som har mere end halvt Hegn at vedligeholde ligeoverfor sin Nabo, kan, naar han har opført Hegn og vedligeholdt det godt i 3 Aar, forlange, at Naboen skal tage halvt Hegn med ham. Jeg vilde som Dommer anse det for tvivlsomt, om Veibestyrelsen som Eier af en offentlig Vei, naar Naboen kommer med denne Lovbestemmelse i Haanden og siger: Nu skal Du tage halvt Hegn, kunde undslaa sig derfor. Det er et Spørgsmaal, jeg vil henstille. Det jeg egentlig vilde sige det ærede Medlem, er, at vi ikke have foresøgt Hegnspligten; den er ikke værre, end den altid har været. — Forsaavidt det ærede Medlem ogsaa sit Foredrag udtalte, at der var noget Odiost i saaledes at udleie eller sælge Græsning, og at det vilde Folk nok vogte sig for at gjøre, saa tror jeg det ikke. Det er ialtsald mig bejendt, at, om ikke alle, saa dog en stor Del af Amternes Veibestyrelser have holdt Auktion over Græsningen paa Landeveiene, og man kan være rolig for, at Sogneraadene snart ville lære at følge dette Exempel. Kan en Autoritet som Amtsrådet gjøre det, kan Sognerådet ogsaa gjøre det uden at udsætte sig for Misjendelse. — Naar det ærede Medlem endelig med Hensyn til Underendringsforslaget Nr. 8 mente, at det kunde misforstaas, saa vil jeg dog — ihvorvel jeg ikke sympathiserer med Forslaget — sige, at det tror jeg ikke kan være Tilfældet. Thi, ganske vist kan man lade være at staa sig Tilladelse, men saa bliver Vedkommende ogsaa mull-